

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

de Rev. *Nelu Terpea*

17. PORUNCILE LUI DUMNEZEU

a. Israel și poruncile lui Dumnezeu.

În cei patruzeci de ani, au fost o mulțime de activități și întâmplări interesante, care trezesc curiozitatea cititorului. Foarte mulți cititori sunt intrigați, oarecum, și de anumite porunci care vin din partea lui Dumnezeu. El este considerat ca fiind Ființa Supremă și creștinii vorbesc despre voia lui Dumnezeu ca fiind spirituală întâi de toate – El vrea mântuirea oamenilor.

Vechiul Testament ne arată că Dumnezeu a fost interesat și în viața pământească de fiecare zi a evreului și că viața pământească este legată direct de cea spirituală. Oare de ce în viața de dincolo de moarte nu poate exista odihnă lângă Dumnezeu decât ținând cont de viața materială de fiecare zi? Vom vedea că sunt cel puțin trei motive pentru care Dumnezeu lui Israel a dat porunci în ce privește lucrurile pământești.

(1) Dezvoltarea unui caracter sănătos. Să nu chiniești și să nu asuprești pe străin, pe văduvă sau pe orfan (Ex.22:21-22). Datorită neputinței financiare și sociale, străinul, văduva și orfanul au fost ținta multor oameni fără caracter.

Acelaș lucru l-au făcut și față de sărac pe care-l împrumutau cu dobândă (Ex.22:25). Pentru ei era un prilej de a câștiga bani. Cel ce nu vede în acest ajutor decât oportunitate pentru afacere, nu dovedește că simte pentru cel de lângă el. Spre deosebire de animale, care nu simt pentru suratele lor, omul are rațiune prin care ajunge să înțeleagă greul altora și poate avea milă de ei – dacă vrea. Asta a fost intenția lui Dumnezeu: împrumutul cu dobândă nu era permis între Israeliti, pentru că erau frați (Dt.23:19).

De-a lungul istoriei, omul a luat poziție față de rapacitatea semenului. În cultura românească se spune că astfel de oameni sunt rapace ca, câinii. Indienii spun acelaș lucru comparându-i cu pantera. În cultura latină antichității a apărut expresia „Homo homini lupus” (Omul e lup pentru om), un împrumut din comedia *Asinaria* a poetului Plaut.

Dumnezeu a vrut să surpe satanicele sisteme de atac, din viața poporului ales, a unora împotriva altora. Dacă animalul dușmanului era în vreun pricol, trebuia ajutat imediat (Ex.23:4-5). În acest caz nu poate fi vorba de dragostea pentru animale, ci pentru stăpânii lor. Ceva asemănător găsim și în pilda Domnului Isus cu Samariteanul milostiv. În pildă nu este cazul vreunui animal, ci de două neamuri de oameni care se urau, se dușmăneau, ca și în cazul poruncii de care am vorbit mai înainte. Cine nu a ajutat un animal în nevoie, nu a făcut-o din pricina urii pe care o are împotriva stăpânului lui. Tot la fel – în cadrul pildei – Dumnezeu condamnă pe cel ce nu dă ajutor celui neajutorat din pricina dușmăniei pe care i-o nutrește.

În concluzie, dacă cineva îți este dușman, tu să nu-i fii, să nu-l urăști; iar Domnul Isus a adăugat: ci să-l iubești.

(2) Creerea unui limbaj simbolic. Mai ales pentru cei ce nu sunt obișnuiți cu Biblia, curiozitatea care apare la începutul cărții Exod se cufundă într-un limbaj care-l face pe cititor să vadă în el o piedică de netrecut.

(a) *Toiagul*. De exemplu, întâmplarea cu toiagul lui Moise transformat în șarpe, apoi din nou în toiag de lemn, lasă a se înțelege, că toiagul nu e decât un obiect de care s-a folosit Dumnezeu pentru a-l convinge pe Moise cel îndărătnic. La ieșirea din Egipt, când Moise a ridicat toiagul în sus și cu mâna a făcut semnul despicării apelor Mării Roșii, unde s-a ascuns puterea aceea nemaiîntâlnită? În mâna lui Moise, sau în toiag? Mai degrabă, amândouă au fost doar un semn al supunerii lui Moise înaintea lui Dumnezeu care deținea puterea. Semnul pe care l-a făcut Moise, ca și toiagul, au devenit simboluri ale puterii.

(b) *Cortul*. Însă, apar și lucruri a căror semnificații scapă unor oameni cu înclinație practică. Să faci un cort, face sens, dar „să faci totul după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Ev.8:5) e greu de înțeles. Amănuntele au abundat. Oare, cortul – de unde să vorbească Dumnezeu poporului – nu era tot cort dacă nu se punea accentul pe toate detaliile? Ba da, numai că toate detaliile simbolizau câte ceva din „lucrurile viitoare”.

(c). *Chivotul*. Chivotul Legământului, de la început a fost făcut să fie un Chivot al Mărturiei (Ex.25:10-21). Ca „mărturie” în Chivot vor fi puse toiagul lui Aaron, blidul cu mană și Tablele Legii. Aceste trei articole au o dublă semnificație: întâi, ele vorbesc despre neputința lui Israel în fața păcatului, apoi, ele sunt dovezi ale Atotputerniciei lui Iehova, Dumnezeuul acestui popor, față în față cu păcătoșenia lui Israel.

Acest Chivot al Mărturiei este un total a șase obiecte distincte: cutia, capacul, heruvimii de deasupra capacului și cele trei lucruri din cutie: toiagul lui Aaron, blidul cu mană și Tablele Legii. În timpul jertfelor de ispășire, de sub vinovăția păcatelor săvârșite, marele preot stropește sângele de șapte ori spre Capacul Ispășirii. De ce nu spre cele trei dovezi ale păcatelor lui Israel? Pentru că cele trei mărturii ale păcatelor copiilor lui Israel— în urma necesității firești, a necesității spirituale și a dorinței necugetate de a fi cineva – sunt acoperite, să nu fie văzute, de Capacul Ispășirii. „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, de cel cu păcatul acoperit” (Ps.32:1). În Legământul făcut, „toiagul” uscat, a celui ales, a înverzit, înflorit și rodit prin puterea lui Iehova; necesitățile firești ale poporului sunt suplinite de Sus; prezența Tablelor Legii dovedesc existența singurului Dumnezeu adevărat. Ca toate acestea să existe, Capacul Ispășirii, care acopere totul, este stropit cu sângele Celui jertfit pentru a dovedi iertarea acordată.

(d). *Lemnul*. Oriunde a fost nevoie de lemn, s-a folosit numai salcâm. Scândurile Cortului, stâlpii folosiți la Cort au fost din salcâm. Înăuntrul cortului era o masă, Chivotul și Altarul Tămâierii, toate numai din lemn de salcâm îmbrăcat în aur. Ceea ce pare interesant, este Altarul pentru jertfe: este tot din lemn de salcâm. Întregul altar, de formă cubică, este îmbrăcat în aramă. Între pereții din lemn ai altarului și îmbrăcămintea sa de aramă, nu putea să rămână mult oxigen. Oricum, la temperatură ridicată lemnul, în lipsa oxigenului, se transformă în cărbune, fără foc. Acest altar trebuia purtat pe umeri prin pustie. În fiecare zi, seara și dimineața, se aduceau ardere de tot. Apoi, altarul acesta era purtat pe umeri. Aici apare curiozitatea: ce rezistență trebuie să fi avut acest cărbune îmbrăcat în aramă de nu se dărâmă pereții acestui altar cu mulțimea și a animalelor jertfite pentru a fi mistuite de foc?

(3) Sănătatea. Multe porunci privesc sănătatea poporului tăbărât prin pustie. Fiecare individ trebuia să se ferească de orice lucru i se părea a fi rău. Fiecare familie trebuia să aibe o lopată de care să se folosească când iese afară din tabără pentru necesitățile personale (Dt.23:9, 12-13).

În cele trei puncte am amintit doar câteva exemple, din mulțimea lor. Cele mai multe porunci vizează spiritualitatea și crează un anumit limbaj biblic, simbolic, spiritual. Citind Biblia cu atenție, descoperim o mulțime de termeni care în creștinism au devenit simbolici. Astfel, Arderea de Tot este o jertfă practică în Vechiul Testament, în care nu se cruță nimic; în Noul Testament această jertfă devine simbol al Jertfei lui Hristos. Un alt exemplu poate fi Templul de la Ierusalim în care „locuia” Dumnezeu. Apostolul Pavel vede în Templu un simbol al nostru: Duhul Sfânt locuiește în noi – popor sau individ.

b. Dumnezeu și poruncile lui.

Desigur, sunt și cazuri în care este foarte greu de înțeles pentru cei neobișnuiți cu astfel de lecturi. Dumnezeu a ținut ca Israel să nu se întineze cu absolut nimic. Sec. al XX-lea a dus la descoperirea ADN-ului și la aplicarea acestei descoperiri. ADN-ul este unic, ca o amprentă, fiecărei persoane în parte, dar cu toate acestea un popor are ceva caracteristic, comun întregii comunități. Evreii care nu s-au întinat deloc cu mâncărurile neamurilor pe unde au pribegit, au dovedit a avea acea caracteristică comună lor. În sensul acesta privind la Dumnezeu, impresionează afirmația Lui din Mal.3:6: „Căci Eu sunt Iehova, Eu nu mă schimb!” Și totuși... cum se explică „trăinicia” poruncii din Dt.23:2, alături cazul lui Iefta din Jud.11?

Porunca lui Dumnezeu a fost aceasta: „Cel născut din curvie să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam al lui să nu intre în adunarea Domnului.” Ținutul lui Galaad se afla între triburile lui Efraim și Manase. Galaad, a avut fii de la nevasta lui, dar a avut un fiu și de la o curvă. Fiii lui Galaad au cunoscut Legea lui Dumnezeu, așa că l-au izgonit pe fratele lor Iefta, fiul lui Galaad și al curvei. După un timp, amoniții au pornit război împotriva lui Israel și se apropiau de Galaad. Locuitorii Galaadului s-au văzut neputincioși; în loc să apeleze la Dumnezeu, au apelat la Iefta care nu avea voie să fie nici membru al poporului, de cum să-i mai fie și conducător. Conform Jud.11:29, 32, Dumnezeu a trecut peste propriul Său cuvânt, l-a ridicat pe Iefta, l-a umplut cu Duhul Sfânt și i-a dat biruință împotriva dușmanului țării.

De ce? În cultura noastră avem o zicătoare: „Cine face, cu mâna lui își face.” Galaadiții cunoșteau Legea lui Dumnezeu, dar au dovedit lipsă de încredere în El. Ei înșiși și-au atras un blam asupra lor: cel pe care nu l-au acceptat ca membru, și l-au ales căpetenie. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a îngăduit toate acestea ca pedeapsă: galaadiții nu au meritat ceva mai bun.

Un caz asemănător poate fi văzut și în cazul proorocului Osea. Conform Dt.31:16, idolatria este numită și curvie, un păcat repugnant. Cum se face totuși că Dumnezeu îl trimite pe Osea - omul -gura lui Dumnezeu către popor - să trăiască cu o curvă? Dumnezeu iubea pe Israel, deși acesta trăia în idolatrie. În această stare, Israel era prea străin de limbajul lui Dumnezeu, așa că Iehova a hotărât să-i vorbească pe limbajul lui. Osea reprezenta pe Dumnezeu, iar Diblaim, curva de care s-a lipit să trăiască reprezenta pe Israelul căzut în idolatrie. Copiii care i s-au născut lui Osea au nume semnificative pentru a arăta voia lui Dumnezeu în ce privește viitorul lui Israel.

Ambele cazuri sunt excepții alese de Dumnezeu pentru a vorbi poporului de atunci, și celor de azi (1.Co.10:11).